

Но друго ставаше вече въ голѣмия лагеръ на хълма. Внезапно предишното движение и шумъ се усили и обърна въ невъобразима бъркотия: сваляха палатки, запрягаха и товарѣха коне, викаха, шумѣха на хиледи гласове. Закъснѣли отдѣлни войници тичешката се прибираха. Заредиха се сигнали за сборъ. И ето тръгнаха построения роти, дружини, отначало объркано и каточе безогледно, но скоро тия групи се запреливаха една въ друга, растѣха все повече, и скоро върху голѣмия хълмъ се очертаха и спряха голѣми и тъмни карета отъ човѣшки маси. Гръмнаха музикитѣ — ликуващи звуци срѣдъ свѣтлия, усмихнатъ день. Носѣха знамената. Отново настъпи тишина. Мълчаха всички и говорѣше единъ. Пакъ нервната, неспокойна игра на коня, пакъ сжщия отсѣченъ жестъ на ржката, която сочеше на югъ. Мълчаха тъмнитѣ, грамадни карета. Едни само знамената се вѣтрѣеха, и синкавиятъ димъ отъ напуснатитѣ огньове въ прави, неподвижни стълпове се издигаше къмъ небето. Азъ гледахъ и предъ моитѣ очи сякашъ възкръсваха легендитѣ на старитѣ, езически дни: жертвенитѣ огньове, позивътъ къмъ боговетѣ и клокочещата мъсть на коравитѣ души подъ тежкитѣ желѣзни лати.

Отново музика и внезапно следъ това — ура. О, това ура, което ние слушахме тоя день! Това не бѣше отсѣченото, трикратно